

preveč ne vmešava razum, da bo poezija istinito subjektivna in ne zapade preveč objektivizmu, pravcu, ki je med tedanjimi poeti užival majhno ceno. Za to razpoloženje nam je najboljša priča že opetovano citirani sodobnik Seidlitz, ki piše: «Aber in dem trockenen sandigen Tone dieser (Objektivitäts-)Dichter bewährt es sich neuerdings, dass eine Philosophie sich wohl zur Poesie des Geistes, doch nicht zur Braut des Gemüthes gestalten lässt, und wenn auch die Hegelsche Lehre durch einige ihrer Principien sich eher zur Poesie hinneigt, als der schroffe Fels des kantischen Idealismus, so könnte uns daraus höchstens eine neue Objektivitätsschule erwachsen, nur noch schroffer, abgeschlossener als die Goethe'sche.»⁴⁰

(Dalje prihodnjič.)

⁴⁰ Ibid. str. 35.

ALOJZIJ GRADNIK:

O SAJ NE MOREM REČI TI BESEDE . . .

O saj ne morem reči ti besede . . .
Če sem ti ko duhteča roža, vtrži!
Če sem ti kakor čaša vina, drži,
o drži me pri ustah in me pij,
da zadnja kaplja v tebi izkopni.

Ne misli na poznejše moje bede,
O nič, prav nič naj te ne moti zdaj!
Potem? Kar je storjeno, je storjeno.
Potem me rožo z nogo razcefraj,
potem me čašo trešči v belo steno,
da bo ti v slast še smrti žvenketanje.

Ker vem, da kot razbite tvoje sanje,
kot bolečina, kes in kot zločin
bom vedno še hodila ti v spomin.

